lusi oma läänepiiri poliitilisele kindlustamisele nn. idapakti näol, tahtis Poola alla kriipsutada oma suurriiklikku iseseisvust ja, kartes raskusi idapakti kohustuste täitmisest, jäi selles algul eri seisukohale ja võttis hiljem omaks Saksa seisukoha, mis eelistab kahepoolseid kokkuleppeid mitmekülgsetele. Välisminister Beck'i külaskäikude puhul Tallinna ja Riiga püüdis Poola ka Eestit ja Lätit võita sellele ideele, kuid Eesti ja Läti kui väikeriigid pidid loomulikult eelistama laiemaid pakte kahepoolseile kokkuleppeile, millega väikeriik paratamatult usaldab enda suurriigi meelevalda. Selles mõttes Poola lähenemine Saksamaale ja tahe panna maksma oma poliitikat Balti riikide suhtes tõi ilmsiks Poola ja Balti riikide vahekordade kerge jahenemise.

Leedu, kes oma iseseisvuse kaitsel seni oli hoidunud eemale Balti riikidest, mängides permanentses Vilno-tülis kord Saksamaa, kord Nõukogude-Vene kaartidele, tundis end Poola Nõukogude Venega ja Saksamaaga sõbralikkude suhete jaluleseadmise järel õige isoleerituna ja hakkas otsima lähenemisteid Balti riikidele, leides selleks silmanähtavat heakskiitu Nõukogude-Venelt, kes seni oli olnud Balti riikide liidu vastane, kui tal oli sõprusvahekord Rapallo lepingu alusel Saksamaaga ja jahe vahekord Prantsusmaaga, kelle eelpostiks oli Poola. Nüüd Nõukogude Vene leidis Balti liidu olevat korraga endale kasulikugi, sest et see liit omis huvides võib olla aina valvel Saksa agressiivsete (pealetungivate) kavatsuste suhtes.

Leedu algatus viib Balti riikide sõprus- ja koostöölepingu allakirjutamisele Genfis 12. septembril, millega riigid kohustuvad ühtlustama oma välispoliitika ja andma üksteisele poliitilist ja diplomaatilist abi, jättes niisugusest ko-

Eesti kroonika 1934, lk. 14